

עפ"ת 14580/08/18 - עורוה זבידאת נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"ת 14580-08-18 זבידאת נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני:
בפני כבוד השופט ערן קוטון
מערער עורוה זבידאת
נגד מדינת ישראל
משיבה
פסק דין

כללי

1. לפני ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה בעכו (להלן: "בית משפט קמא"), שניתן בגדרי פל"א 7811-12-14.

2. לפני בית משפט קמא הונח כתב אישום בו יוחסו למערער עבירות של נהיגה לאחר שרישיון הנהיגה פקע למעלה משנים-עשר חודשים קודם לכן, נהיגה בזמן פסילה, ונהיגה ברכב ללא ביטוח, לפי סעיפים 10(א) ו-67 לפקודת התעבורה [נוסח חדש] (להלן: "פקודת התעבורה"), וסעיף 2(א) לפקודת ביטוח רכב מנועי [נוסח חדש], התש"ל-1970.

כתב האישום

3. לפי עובדות כתב האישום, בתאריך 22.12.14 בשעה 11:55 או בסמוך, נהג המערער ברכב משא בכביש 85, פנה ימינה לכביש 784, ונעצר בידי שוטרים לביקורת. המערער נהג למרות שידע שהוא פסול מנהיגה, לאחר שנידון בהעדרו ביום 22.9.14 בגדרי תת"ע 2303-07-14 בבית משפט קמא לשלושה חודשי פסילה בפועל, וקיבל את גזר הדין בדואר רשום ביום 1.10.14. המערער אף הגיש באמצעות בא כוחו דאז בקשה לביטול גזר הדין שניתן בהעדרו, בקשה אשר נדחתה ביום 26.10.14, והפקיד תצהיר במזכירות בית משפט קמא ביום 23.12.14. המערער נהג בנסיבות האירוע לאחר שתוקף רישיון הנהיגה שלו פקע ביום 2.5.07, וללא תעודת ביטוח בת תוקף המכסה את נהיגתו.

ההליך בבית משפט קמא

4. הדיון בבית משפט קמא התנהל במשך תקופה ארוכה, במהלכה התבקשו על ידי ההגנה דחיות רבות מאוד. ביום 26.1.16 כפר המערער במיוחס לו, והדין נקבע לשמיעת הוכחות. גם במועד בו קבוע היה הדיון להליך הוכחות לא התייצב המערער, אף לא במועד נדחה. בסופו של דבר, נשמעה פרשת התביעה ביום 28.9.16, גם זאת בהיעדר המערער. באותו דיון, הודיעה באת כוחו של המערער

עמוד 1

שהצדדים הגיעו להסדר, אולם המערער אמר לאשר אותו. לפיכך נקבע הדיון לתזכורת ליום 26.10.16 אולם במועד זה הודע כי הצדדים לא הגיעו להסכמה. הדיון נדחה אפוא לפרשת ההגנה. בהמשך נדחו הדיונים פעמים נוספות, נוכח בקשות שונות שהוגשו על ידי ההגנה.

ביום 27.2.18 שוב לא התייצב המערער לבירור דינו, אך באי כוח הצדדים הודיעו כי הגיעו להסדר, אלא שהוא נדרש אישור הגורם האחראי אצל המשיבה. הדיון נדחה ליום 21.3.18 מועד בו המערער לא התייצב פעם נוספת, ולכן נדחה הדיון להוכחות ליום 28.3.18.

במועד ההוכחות (28.3.18) בנוכחות המערער, ביקש בא כוחו לאפשר לו לחזור מהכפירה ולהודות בעובדות כתב האישום. משכך, הורשע המערער על פי הודאתו במיוחס לו.

לאחר מתן הכרעת הדין, ציין ב"כ המערער: "בהמלצת ביהמ"ש, ולאור הנסיבות האישיות שהוצגו בפני מותב נכבד זה, הנאשם בחר להודות בעובדות כתב האישום. הוא מבקש דחיה לטיעונים לעונש, על מנת להתארגן ולהיערך לטיעונים לעונש ולהציג בפני ביהמ"ש מסמכים רלוונטיים אשר מסבירים את סיבת הסתבכותו בעבירות המיוחסות". בית המשפט נעתר לבקשה, ודחה את הדיון ליום 22.4.18 אלא שגם במועד זה לא התייצבו המערער ובא כוחו. הדיון נדחה ליום 5.6.18 אך גם במועד זה לא התייצבו המערער ובא כוחו. לפיכך נשמעו הטיעונים לעונש למחרת היום, 6.6.18.

בטיעוניה לעונש הדגישה המשיבה את חומרת העבירות בהן כשל המערער והפנתה לפסיקה מחמירה. לפיכך ביקשה להטיל על המערער מאסר בפועל, מאסר על תנאי, פסילה ממושכת, פסילה על תנאי וקנס.

ב"כ המערער ציין "שלפני הודאת הנאשם הוא היה בכיוון אחר לגמרי להעלות טענות הגנה, אולם בשיח לא פורמלי שהתנהל יחד עם המלצות בית המשפט הנאשם קיבל את ההמלצות והודה". עוד טען כי המשיבה לא הציגה מסמך אשר יש בו להוכיח את ידיעת המערער על אודות הפסילה המוזכרת בכתב האישום. הודגש שפסק הדין בו נפסל המערער מלנהוג ניתן בהעדרו של המערער והוא לא היה מודע לחובת ההפקדה. המערער סבר שהפסילה תמה ונתפס נהוג לאחר שלושה חודשים מיום הטלת הפסילה. בהמשך, למחרת היום, הפקיד תצהיר. נטען שהמערער הסתבך בעבר בשל חובות והיה מוגבל באמצעים. כיום, המערער הוא איש עסקים מצליח, עובד בענף הבניין ומעסיק מספר עובדים. הוא המפרנס היחיד של משפחתו, המונה 12 אחיות, והוא אב לארבעה ילדים. למערער רישיון נהיגה תקף מזה ארבע שנים. בית משפט קמא התבקש לתת למערער הזדמנות להמשיך בדרכו, שכן פסילת רישיון הנהיגה משמעותה חוסר יכולת לעמוד בהתחייבויות, בפרט שהמערער נאלץ לבקר באתרים שונים ברחבי הארץ מדי יום. ב"כ המערער ביקש להימנע מהטלת פסילה בפועל. לטענתו, מתחם העונש ההולם כולל שלושה חודשי פסילה בלבד.

בתגובה טענה המשיבה כי אין מקום לטעון כנגד אחריות המערער לעבירות בהן הורשע, ובידיה ראיות לידיעת המערער על אודות הפסילה מושא ההליך. עוד צוין כי לראשונה נשמעת הטענה לפיה המערער לא ידע על הפסילה.

בתשובה ענה ב"כ המערער כי המערער סבר שהפסילה תמה, נתפס לאחר שלושה חודשים מיום מתן פסק

הדין, הודה בביצוע העבירות וציין נסיבה זו לקולא. נטען שבפסק הדין בו נפסל רישיון הנהיגה של המערער, לא סומנה רובריקה המציינת חובת הפקדה. עוד נטען כי לא עומד לחובת המערער עבר מכביד ובמהלך התקופה נרשמה לחובתו עבירת ברירת קנס אחת בלבד.

גזר דינו של בית משפט קמא

5. בגזר הדין שניתן ביום 24.6.18 (לאחר שהמערער לא התייצב לדיון קודם שנקבע למתן גזר הדין), סקר בית משפט קמא את הערכים החברתיים שנפגעו מביצוע העבירות ואת מידת הפגיעה בהם. כן פירט את מדיניות הענישה הנהוגה. מהפסיקה עלה כי מתחם העונש ההולם עבירה של נהיגה בזמן פסילה במקרים בהם מדובר באדם שלחובתו עבר תעבורתי מכביד כולל, בין היתר, רכיב של מאסר, שיכול וירוצה בעבודות שירות ופסילה עד 3 שנים. במקרים בהם מדובר בנהיגה ראשונה בזמן פסילה, ובעבר תעבורתי שאינו מכביד, כמו גם נסיבות אישיות מיוחדות, מתחם העונש ההולם כולל, בין היתר, פסילה בפועל למשך שנה לכל היותר.

בית-משפט קמא התייחס לגזרי-דין שהוגשו לעיונו על-ידי ב"כ הצדדים ונתן עליהם דעתו. עוד שקל אם נכון לחרוג ממתחם העונש ההולם נוכח שיקולי שיקום, והדגיש כי הנהיגה ללא רישיון נהיגה במקרה דנן מקורה באי-תשלום קנסות. חומרתה פחותה מעבירה של נהיגה ללא רישיון כלל. כן ציין את החומרה הרבה בה יש לראות עבירה של נהיגה בזמן פסילה המבטאת זלזול בחוק ובהחלטות בית-המשפט, תוך סיכון הנהג, נוסעיו ושאר המשתמשים בדרך.

בית-משפט קמא עיין בגיליון הרשעותיו של המערער וציין כי עברו התעבורתי אינו מכביד במיוחד. כן למד מדברי בא כוחו כי המערער הסדיר את חובותיו. כיום עסקין באיש עסקים מצליח המפרנס את משפחתו ומשפחות נוספות. המערער הסדיר את סוגיית רישיון הנהיגה ומאז מועד ביצוע העבירה לא יוחסו לו עבירות תעבורה חמורות.

בהינתן מכלול השיקולים, ולצד ההתמודדות עם תופעת הנהיגה בזמן פסילה והצורך לשגר מסר עונשי חד וברור, שוכנע בית-משפט קמא כי בנסיבות ביצוע העבירות ונסיבותיו של המערער, אין מקום לכלול ברכיבי הענישה גם רכיב של מאסר בפועל. את חומרת העבירות יש לבטא בקנס גבוה, פסילה, מאסר מותנה ופסילה על-תנאי.

6. אשר לטענות בדבר ידיעת המערער על היותו נוהג בזמן פסילה, ציין בית-משפט קמא כי קיים אישור מסירה לפיו נמסר גזר-הדין בו נפסל המערער מלנהוג לידי מיופה כוח שלו. עם קבלת גזר-הדין פנה המערער לייצוג והוגשה בקשה לביטול גזר-הדין שניתן בהיעדרו. הבקשה נדחתה ביום 26.10.14.

אשר לשורה בגזר הדין העוסקת בהפקדת רישיון הנהיגה במזכירות בית המשפט, הובהר כי הערה זו מאוזכרת בגזרי-דין הניתנים בהיעדר נאשמים. מטרתה להבהיר את המצב המשפטי לנאשמים אשר אינם מצויים בנבכי החוק. אין חובה לאזכר זאת, שכן מדובר בחובה על-פי דין המעוגנת בפקודת התעבורה ובתקנות התעבורה. אי ידיעת הדין אינה פוטרת מחובת הפקדת רישיון הנהיגה בהתאם לדין, ואין הצדקה לקבל טענה בדבר "טעות במצב דברים", טענה שהתקבלה בהליך אחר.

7. לאחר שקילת השיקולים הרלוונטיים, גזר בית משפט קמא על המערער את העונש כדלקמן -

שבעה חודשי מאסר על תנאי למשך 3 שנים, שלא יעבור עבירה של נהיגה ללא רישיון נהיגה, או נהיגה בזמן פסילה; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה של שנים-עשר חודשים, תוך הפעלת פסילה מותנית שהושתה בתיק 2303-07-14 לריצוי באופן חופף; פסילה מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה לתקופה בת עשרה חודשים, וזאת על תנאי, למשך שנתיים, שלא יעבור עבירה בה הורשע או אחת העבירות המפורטות בתוספת הראשונה או השנייה לפקודת התעבורה; קנס בסך 5,000 ₪ או 45 ימי מאסר תמורתו לתשלום בעשרה תשלומים.

הערעור

8. המערער ממאן להשלים עם פסק הדין, ובפרט עם רכיב הפסילה בפועל שנכלל בגזר הדין.

בהודעת הערעור נטען כי עובר להודיית המערער בבית משפט קמא, גובשו בין הצדדים שתי הצעות חלופיות להסדר טיעון, אשר המתינו לאישור המערער. האחת, כללה רכיב עונשי של שבעה חודשי פסילה בפועל, ללא רכיב ענישה של מאסר, ואילו השנייה כללה רכיב עונשי של שלושה חודשי פסילה בפועל, לצד מאסר בפועל למשך חודשיים שירוצה בעבודות שירות.

עוד נטען כי במועד הדיון בו הודה המערער התנהל בבית משפט קמא דיון לא פורמלי במהלכו הביע בית משפט קמא את דעתו ביחס להצעות השונות וקיבל מידע על נסיבותיו האישיות של המערער. בהינתן כך, החליט המערער להודות שכן סבר שעונשו יהא קל מהעונשים החלופיים שהוצעו. כלשונו: "חלם על גזר דין יותר משתלם משתי ההצעות הנ"ל". נוסף על כך, נטען כי המערער מבין את משמעות העבירות שעבר ומסוכנותן, אף מפנים הוא את רף הענישה המקובל, אך מנגד, עמדו לזכותו טענות הגנה שהביאו מלכתחילה לגיבוש הצעות הסדר הטיעון. המערער הופתע משנגזרו עליו שנים-עשר חודשי פסילה בפועל, ונגרם לו עוול.

פסילה לתקופה כה ארוכה מהווה פגיעה ממשית בפרנסתו ובמשפחתו של המערער. הענישה שנגזרה תחייב בדיקה רפואית במכון לבטיחות בדרכים, מבחן עיוני ומבחן מעשי, תהליך שעלול לארוך זמן רב כתנאי לחידוש רישיון הנהיגה לאחר הפסילה. מאז סילק המערער את כלל חובותיו וחידש את רישיון הנהיגה, שמר המערער על עבר תעבורתי נקי. בזכות רישיון הנהיגה מערך חייו התקדם ואפשר לו להצליח בפן העסקי והמשפחתי. המערער הוא קבלן בניין ושיפוצים, מעסיק מספר רב של עובדים ומפרנס יחיד של משפחתו ברוכת הילדים. הוא סילק את חובותיו והגיע לשגשוג. פסילת רישיון הנהיגה לתקופה כה ארוכה תקשה על עתידו העסקי של המערער והוא לא יוכל לעמוד בכלל חובותיו.

9. לפיכך התבקש בית המשפט להורות על ביטול פסק הדין, להחזיר את הדיון לשלב ההקראה, לחילופין להורות על ביטול רכיב פסילת רישיון הנהיגה בפועל תוך הסתפקות בפסילה על תנאי. לחילופי חילופין, התבקש בית המשפט לאפשר למערער לבחור בין אחת ההצעות אשר עמדו לנגד עיניו במועד הודייתו.

10. בדיון חזר ב"כ המערער על טיעוני המערער שנטענו בהודעת הערעור וסבר שנכון לבטל את פסק הדין ולהשיב את הדיון לבית משפט קמא. מנגד, ביקשה המשיבה לדחות את הערעור, בטענה כי לא זכור לבאת כוחה שנכחה בבית משפט קמא השיח המדובר. מכל מקום, עסקינן במערער שבחר במודע להודות שלא במסגרת הסדר טיעון. כיום, נוכח גזר הדין, סבור הוא כי עשה מקח טעות. אין בכך כדי להוות עילה לקבלת הערעור.

דיון והכרעה

11. בחנתי את הנתונים שלפניי ושקלתי ענייניו של המערער.

12. המערער כשל בעבירות חמורות עת נהג ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח, והכל לאחר שרישיון הנהיגה שלו נפסל בהליך קודם. אף ברי כי המערער היה מודע לפסילה שכן הגיש בקשה לבטל את פסק הדין שניתן בהיעדרו (בתת"ע 2303-07-14) אליה צורף תצהיר עליו חתם המערער ביום 12.10.14. בתצהיר התייחס המערער מפורשות אל גזר הדין.

על פי דין, כל עוד לא הופקד רישיון הנהיגה הפסילה חלה, אולם מניינה לא מתחיל. אין זה משנה אם שורה זו או אחרת סומנה או לא סומנה בפסק הדין שניתן בהיעדרו של המערער. סימונים כאלה או אחרים אינם גורעים או מוסיפים על הוראות הדין. יתירה מכך, השורות האמורות בפסק הדין שניתן באותו הליך אינן דורשות סימון כלשהו.

כלשון: **"לשם חישוב הפסילה חובה על הנאשם להפקיד את רשיונו במזכירות בית המשפט"**. הפסילה בתוקף והנהיגה אסורה על הנאשם, אף אם הרשיון לא הופקד, אולם התקופה שעד הפקדת הרשיון לא תחושב ולא תובא בחשבון. אם הנאשם אינו מחזיק ברשיון נהיגה תקף, עליו להגיש בקשת חישוב למשרד הרישוי. כל עוד לא ניתנה החלטה בדבר סיום הפסילה הרי היא בתוקף והנהיגה אסורה על הנאשם"

[ההדגשה במקור, ע.ק.].

דומני שכל מילה נוספת מיותרת.

13. כתב האישום בהליך מושא הערעור דנן הוגש בחודש דצמבר 2014. הדיון נדחה בבית משפט קמא פעם אחר פעם נוכח בקשות שונות שהוגשו על ידי ההגנה, ובשל היעדרות המערער מן הדיון. באם עמדו לנגד עיני המערער שתי הצעות מטעם המשיבה להסדר טיעון, הוא רשאי היה לקבל אחת מהן ולהתקשר עם המשיבה בהסדר הטיעון. העובדה שקיווה שיוטל עליו עונש חמור פחות, מבלי שהדברים קיבלו ביטוי כלשהו בפרוטוקול הדיון, אינה עובדה אשר יש בה להוכיח כי נפגע רצונו החופשי של המערער שעה שהודה במיוחס לו. אין בפי המערער טענה כלשהי שלפיה הודה מתוך חוסר הבנה של משמעות הודייתו, או בשל אילוץ אחר. משכך, התקשיתי לקבל את טענות המערער אשר מגולמת בהן בקשה לחזרה מהודייה.

נפסק בע"פ 3371/17 כהן נ' מדינת ישראל (3.7.18) -

"אפשרותו של נאשם לחזור בו מהודייתו מוסדרת בסעיף 153(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982 (להלן: החסד"פ), המורה בזו הלשון:

"הודה הנאשם בעובדה, אם בהודיה שבכתב לפני המשפט ואם במהלך המשפט, רשאי הוא בכל שלב של המשפט לחזור בו מן ההודיה, כולה או מקצתה, אם הרשה זאת בית המשפט מנימוקים מיוחדים שיירשמו".

חזרתו של הנאשם מהודייתו טעונה אפוא את אישורו של בית המשפט, שיינתן "מנימוקים מיוחדים שיירשמו". בפסיקתו של בית משפט זה נקבע כי אישור כאמור יינתן בנסיבות חריגות, כך בין היתר, "בהתקיים פסול בהודיה עקב פגם ברצונו החופשי ובהבנתו של הנאשם את משמעות הודייתו או אם ההודיה הושגה שלא כדין באופן המצדיק פסילתה" (ע"פ 1958/98 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נז(1) 577, 621 (2002); וראו גם ע"פ 635/05 דענא נ' מדינת ישראל, בפסקה 11 (26.11.2007) (להלן: עניין דענא); ע"פ 10478/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה ז (24.06.2010); ע"פ 3524/17 פלונית נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (3.10.2017)). עוד נקבע, כי לא די בהמלצה של סניגור לנאשם להודות, תוך הבהרה שאם לא יודה צפוי לו עונש כבד יותר, כדי להצדיק מתן אישור לחזרה מהודיה (ע"פ 945/85 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד מא(2) 572, 577 (1987); עניין דענא, בפסקה 11; ע"פ 6028/13 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 9 (20.3.2014)).

סמכותו של בית המשפט לאפשר חזרה מהודיה משתרעת על כל שלבי המשפט, וכוללת גם את שלב הערעור (עניין דענא, בפסקה 12; ע"פ 6349/11 שניידר (נשימוב) נ' מדינת ישראל, בפסקה 19 לפסק דינו של השופט (כתוארו אז) ח' מלצר (10.6.2013) (להלן: עניין נשימוב); ע"פ 3524/17 פלונית נ' מדינת ישראל, בפסקה 20 (3.10.2017)). אולם, עיתוי הבקשה לחזור מן ההודיה הוא בעל משקל מכריע בבחינתה: בעוד שלפני מתן גזר הדין ננקטת גישה מקלה יותר, אישור לחזרה מהודיה לאחר גזירתו דינו של נאשם, יינתן במקרים נדירים בלבד, שכן בשלב זה גובר החשש כי הנאשם מבקש לחזור בו מהודייתו בשל 'אכזבתו' מהעונש שנגזר עליו. כפי שנפסק בעניין דענא:

"מתן אפשרות בלתי מוגבלת לנאשם לחזור בו מהודייתו לאחר שנגזר דינו, אינה רצויה כל עיקר, שאם לא כן הסכמתם של נאשמים להסדרי טיעון תהא למעשה מותנית בחומרת העונש שמוטל עליהם בדיעבד" (ע"פ 5561/03 הנ"ל, מפי השופט גרוניס). ברי, כי "אפשרות תמרון" זו אינה משרתת את טובת הציבור ואת דרישות הצדק" (ע"פ 945/98 הנ"ל, בעמ' 579, מפי השופט בך; וראו גם עניין רגבי, פסקה 7). (עניין דענא, בפסקה 12; וראו גם ע"פ 5561/03 מדינת ישראל נ' פלוני, פ"ד נח(4) 145, 152 (2004); עניין נשימוב, בפסקה 19)).

[ההדגשה אינה במקור, ע.ק.].

14. מהודעת הערעור ניתן להבין כי המערער טעה לחשוב כי יוטל עליו עונש קל מעונשי הפסילה אשר הוצעו בהצעות להסדר טיעון, אך אינו סבור כי די ב"טעות בכדאיות העסקה" כדי להצדיק קבלת טענותיו.

15. כאמור לעיל, המערער עבר עבירות חמורות. בעשותו כן סיכן המערער את ביטחון הציבור ובפרט את ביטחון המשתמשים בדרך, לרבות את ביטחונו האישי. נהיגה בזמן פסילה ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח היא נהיגה המצביעה על זלזול בוטה בצווי בתי המשפט ובשלטון החוק, לצד הסכנה הטבועה בה. משכך, מדיניות הענישה הנהוגה ביחס לעבירות שעבר המערער היא מחמירה. ככלל ענישה בגין עבירות כמו אלו שעבר המערער אמורה לכלול רכיב של מאסר בפועל. לעניין זה אפנה לאמור ברע"פ 7654/18 **עאסלה נ' מדינת ישראל** (29.10.18) ובעפ"ת 9687-1-18 (מחוזי חיפה) **מדינת ישראל נ' עאסלה** (25.10.18).

16. בנסיבות אלה, סבור אני כי בית משפט קמא הלך כברת דרך ארוכה כלפי המערער ונוכח נסיבותיו האישיות ויתר הנתונים שעמדו לזכותו החליט להימנע מהטלת עונש מאסר בפועל, גם לא על דרך של עבודות שירות. בית משפט קמא הפעיל פסילה מותנית וגזר על המערער רכיב פסילה לריצוי בחופף עם רכיב הפסילה המותנית שהופעל. גם בהיבט זה, הקל בית משפט קמא עם המערער ולא החמיר עמו.

17. משאלו פני הדברים, סבורני כי לא הוצגה עילה המצדיקה התערבות ממשית בגזר דינו של בית משפט קמא. אף לא מצאתי כל טענה מבוררת אשר יש בה להצדיק מתן אפשרות למערער לחזור בו מהודייתו ולנהל את ההליך בבית משפט קמא מתחילתו. זאת בפרט עת עסקינן בעבירות שנעברו לפני כארבע שנים, ובהליך שהתנהל בבית משפט קמא כשלוש שנים ומחצה.

18. לפני משורת הדין, ועל מנת להימנע מן הצורך לעבור הליך קבלת רישיון נהיגה מחודש, החלטתי להפחית חודש אחד מתקופת הפסילה בפועל שהוטלה על המערער בבית משפט קמא. לפיכך יעמוד רכיב הפסילה בפועל, עליו הורה בית משפט קמא, על אחד-עשר חודשים שיחושבו מיום הפקדת רישיון הנהיגה בפועל.

יתר חלקי גזר הדין יוותרו בעינם.

הצדדים הסכימו כי פסק הדין יינתן בהיעדרם.

המזכירות תשלח את פסק הדין לצדדים ותוודא קבלתו.

ניתן היום, כ"ט חשוון תשע"ט, 07 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.